

ŽIVOTOPIS PANA JOSEFA HORNOFA

Náš pamětník, pan Josef Hornof, pochází z Rakovníka. Narodil se v posledním roce „velké války“, roku 1944. V domku, který stojí dodnes na místě zvaném „Na Krétě“, prožil celé dětství se svými rodiči. V dospělosti našel bydlení hned v domku sousedním a v jeho rodném domečku dnes bydlí zase jeho syn s vnoučaty.

Rodiče byli dělnického původu, jednalo se o skromnou rodinu, kde nebylo přehršle peněz. Otec měl jen sezónní zaměstnání jako dělník a matka byla posluhou v rodinách, uklízela a zatápěla ráno ve fabrice na textil.

Jako chlapec chodil od roku 1950 na 1. ZŠ v Rakovníku, kterou navštěvoval osm let. Vzpomíná na několik lumpáren z té doby, mezi nejhorší prohřešek patřilo asi namáčení vlasů spolužačky do kalamáře. Kromě toho měli na škole časté školní brigády např. při výstavbě letního kina nebo vykopávání základů pro budoucí novou školku. Jako kluk miloval různé stavebnice, šroubky a montování (např. Edison) a proto výběr střední školy nebyl vůbec těžký. Průmyslovka byla jasná volba, ale jako rakovnický učeň musel dojíždět do Roztok u Křivokláta. Zájemců bylo hodně, proto měla rakovnická průmyslovka pobočku pro učně z Rakovníka zde. V třetím ročníku se dostal v praxi k běžným opravám v roztocké továrně, což se mu natolik zalíbilo, že se po vojně přihlásil sám jako mistr do svého prvního zaměstnání právě na toto stejné místo. Mezi jeho koníčky patřily výlety s jeho partou na mopedech. Svůj první moped si pořídil v 15 letech a vydržel mu neuvěřitelných 49 let! Kromě vyjížděk na mopedu občas chodili také na taneční zábavy zvané „odpolední čaje“, které se konaly v bývalém Dělnickém domě (pozn. V roce 1975 došlo k výbuchu).

Po dokončení studia musel mezi lety 1963-1965 odejít na vojnu, tu si odsloužil v Nepomuku u Zelené hory. Některé události, které zde prožil jako by byly přímo ze známého českého seriálu o PTP (Pomocné technické prapory) „Černí baroni“, rozdíl byl v tom, že v realitě byli vojáci v podzámčí a do zámku se chodilo do tělocvičny. Pan Hornof vzpomíná, že ho mrzelo, v jakém stavu byla zámecká kaple i další prostory, původní ostění bylo zdevastováno. Stav zámku byl zanedbaný, sloužil v té době jako sklad pro plzeňskou nemocnici.

Pan Hornof se ženil v osudovém srpnu roku 1968, kdy naší zemí projížděli ruské tanky. Na svatební chvíli vzpomíná doteď, protože během prvního tance s nevěstou, který jim hráli harmonikáři, jim všem zatrnulo, když pod okny hospody zastavily tanky. Muzika ustala. Nikdo v tu chvíli nevěděl, zda Rusové vpadnou dovnitř či ne. Naštěstí se tak nestalo a svatba mohla pokračovat dál.

Rodina potřebovala více peněz, tak pan Hornof musel změnit zaměstnání a v roce 1959 nastoupil k Domovní správě v Rakovníku. Chodil po preventivních prohlídkách domů a opravoval různé závady. Tuto práci vykonával 17 let. Mezitím se rodina rozrostla o dvě děti, bylo více výdajů a potřeb. Nabídka potravin i věcí ale byla v 70. - 80. letech velmi omezená. Ovoce jako pomeranče a banány nebyly vůbec k dostání. Byla to událost, když na Vánoce byl k dispozici na osobu jeden balíček arašídů, pár pomerančů nebo například kakao.

Kvůli dusné situaci v Domovní správě kolem revolučního roku 1989 změnil opět zaměstnání. Rozhodl se vrátit znova tzv. „k ponku“. Našel si místo v Rakoně, kde měl na starost plánování oprav pro údržbáře či tvořit měsíční plány oprav. Byl rád, že zůstal u strojírenství i stavebního řemesla, protože ho tato práce bavila a naplňovala. Svou šikovnost a umění se vždy snažil předávat synovi i vnukovi.

Svůj nynější čas v důchodu tráví ve své malé dílně nebo se rád zabývá osudy lidí a míst z Rakovnicka. Má velkou sbírku mincí, známek (již od svých 13 let!), novinových článků a fotografií, velmi rád o osobnostech i místech vypráví, o jejich proměnách v průběhu času. Jeho vzkaz naší generaci je, „Važte si svobody a možností, které dnes máte!“.